

РЕШЕНИЕ

№ 683

гр. София, 09.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калинка Илиева

**ЧЛЕНОВЕ: Доброслав Руков
Красимира Желева**

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **11102** по описа за **2020** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е въз основа на касационна жалба, подадена от [фирма] срещу решение от 23.8.2020 г., постановено по НАХД 2851/2019 г. по описа на СРС, 14 с-в, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 23-002840/31.1.2019 г. на директора на дирекция „Инспекция по труда“ към Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“.

Касаторът твърди, че решението е постановено при неспазване на съдопроизводствените правила. Съдът е извършил неправилна преценка на събраните доказателства – показанията на свидетелите. Всички те сочат, че по време на проверката е представен документ, наименован „Анализ на риска“, като св. К. е посочила, че е представен такъв за 2010 г. Подминава се факта, че е представен такъв за всички длъжности, като този от м. 7.2010 г. има и за „оператор-манипулатор“, а според наказващия орган е следвало да има и за „лепач“ или „машинен оператор леене пластмасови изделия“. Не е коментиран анализът на риска от 2018 г. Не са обсъдени показанията на св. К., че не се налага да се подписва опис. Тежестта на доказване нарушението е на административно-наказателния орган. Имало е „скандал“ с проверяващите и жалба срещу тях. Съдът не се е произнесъл и по всички наведени в

жалбата оплаквания. Налице са нелогични и противоречещи си мотиви. Налице е нарушение на материалния закон – нарушението не е изяснено и доказано от обективна страна. Нарушението не е извършено виновно. Няма настъпили вредни последици от него. Наказателното постановление не е издадено от компетентен орган.

Ответникът директора на дирекция „Инспекция по труда“ към Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ моли да се остави в сила обжалваното решение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП моли да се потвърди решението на СРС.

Административен съд София – град, XXIII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

СРС, при преценка на доказателствата по делото, е приел за установена следната фактическа обстановка: при извършване на проверка на касатора относно спазване на трудовото законодателство са били поискани от управителя на дружеството касатор изрично посочени документи, между които и трудови договори и оценка на риска, за което той бил уведомен на 22.11.2018 г. Представил е „Идентификационна карта“ от 30.11.2018 г./изготвена след датата на проверката – 22.11.2018г./, като в нея е посочил, че е извършена оценка на риска по чл. 16, ал. 1, т.1 ЗЗБУТ от м. юли 2010 г. В списъка на работните места, за които се използвали лични предпазни средства, били обособени 6 длъжности, всяка с индивидуален код по НКП. При извършена документална проверка от 3.12.2018 г. контролният орган е предписал в т. 4 работодателят да оцени рисковете за безопасността и здравето на длъжностите „лепач“ и „машинен оператор леене пластмасови изделия“. На същата дата е издаден и акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 23-002840, като в него е прието, че е представен анализ за оценка на риска, като в него не е включен такъв за последните две длъжности. Управителят на дружеството е подал възражение като е приложил към него и други документи. Ответникът е издал НП, в което е приел, че възраженията са неоснователни, поради което наложил имуществена санкция за нарушение на чл. 16, ал. 1, т. 1 ЗЗБУТ, на основание чл. 413, ал. 2, вр. чл. 416, ал. 5 КТ, в размер на 1500 лв.

Настоящият състав, като взе предвид становищата на страните, както и събраните доказателства, намира, че не са допуснати процесуални нарушения по установяване на релевантните за спора факти. СРС е обсъдил събраните по делото писмени доказателства, както и свидетелските показания, като именно въз основа на тяхната съвкупна преценка е приел за установени изложените по-горе факти. Касаторът твърди неправилно тълкуване на свидетелските показания, без обаче да твърди конкретни нарушения при формиране на вътрешното убеждение на съда.

Следва да се посочи, че споровете и жалбите с проверяващите органи са ирелевантни за съставомерността на деянието, поради което и не следва да се обсъждат.

Не е основателно твърдението на касатора, че не са обсъдени възраженията му в жалбата пред СРС – съдът е обсъдил спора относно своевременното прилагане на исканите документи във връзка с оценката на риска, като е изложил своето становище по въпроса. Същевременно, въз основа на преценката на събраните доказателства, е изложил своите аргументи относно доказуемостта на процесното административно нарушение.

Предвид представената длъжностна характеристика за длъжността „лепач“ /за „машинен оператор леене пластмасови изделия“ не е представена такава/ не може да се приеме, че представеният анализ и оценка на професионалните рискове от юли 2010 г. предвижда такъв за посочената длъжност. На следващо място, дори и да се приеме, че е изготвен нов анализ за посочените длъжности, представеният такъв /от м. септември 2018 г./ по делото, не е подписан от ръководителя на Службата по трудова медицина. Следва да се отбележи и това, че посочените две длъжности са били предвидени в щатното разписание и преди посочената дата – м. септември 2018 г., като от датата на назначаване на тези работници до тази дата също не е било изпълнено задължението на работодателя да извършва оценка на риска.

С оглед на изложеното съдът намира, че решението е постановено от СРС в съответствие с материално правните норми. С оглед установената от съда фактическа обстановка следва да се приеме, че е налице нарушение на чл. 16, ал. 1, т. 1 ЗЗБУТ, предвиждаща, че работодателят е длъжен да оценява рисковете за безопасността и здравето на работещите, като обхване избора на работно оборудване, използването на химични вещества и смеси и организацията на работните места.

С оглед изложеното настоящият състав намира, че обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

По разноските. При този изход на спора и на основание чл. 63, ал. 3 и 5 от ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер, който следва да се определи на 80 лв., на основание чл. 37 от ЗПП във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София - град, XXIII-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 23.8.2020 г., постановено по НАХД 2851/2019 г. по описа на СРС, 14 с-в.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ сумата от 80 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.